

»Jesus talte nu atter til dem og sagde: 'Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have Livets lys'« (Johs. 8,12)

Friheden

Når et menneske kan, hvad han skal, da er han virkelig fri. Han skal elske Herren sin Gud af hele sit hjerte og sin næste som sig selv. Når han kan det, er han fri.

Vor Herre Jesus

Der er kun een i menneskeheden lange historie, der altid var virkeligt fri. Vor Herre Jesus lå aldrig under for nogen dårlig tilbøjelighed eller vane – han kendte heller ikke til menneskefrygt eller personsanseelse – bekymringer for det daglige brød eller fremtiden lagde intet tryk over hans handlekraft – han gik omkring, ikke for at hverve tilhængere, men for at gøre vel – han herskede i kærlighedens frie magt over sympati og antipati og lod aldrig nogen bestemt stemning (så som skuffelser, ærgrelser, ulyst, modvilje) vinde indpas i sin ånd – således var han en lys og fri herre over sig selv, over enhver fristelse, over enhver situation – han herskede i livet og lå aldrig under for nogen synd.

Men han var ikke en følelseskold stoiker, thi kærligheden fyldte ham med al dens omsorg for andre, al dens medlidenhed med dem, al dens bedrøvelse over deres nød og elendighed – den førte ham til at lide for dem – den førte ham til *Getsemane* og *Golgata*.

Her ser vi den fuldkomne frihed, thi han satte livet til af sig selv i kærlighedens frie og fuldkomne udfoldelse.

Hvis Han får frigjort os, skal vi være virkeligt frie (Johs. 8,36).

Er der nogen, der har oplevet det?

Paulus

Apostelen Paulus var i stand til at skrive, at han med glæde ville bringe ofre, ja ofres for korinternes sjæles skyld (2. Kor. 12,15). En mand, der med sandhed kan sige det, må være virkeligt fri.

Paulus havde altid ønsket at gøre, hvad han skulle, og havde mere end nogen anden i sit slægtled sat alt ind på at gøre sin pligt. Som *Saul fra Tarsus* havde han bevist, at den, der vil af hele sit hjerte, kan holde Guds lov – efter dens bogstav!

Var han da virkeligt fri, da han så beundringsværdigt fremtrådte med al sin egen retfærdighed, og ingen kunne overbevise ham om en eneste overtrædelse af lovens bud?

Nej, da var han ufri i bund og grund. For det første var han selvoptaget i en uhyggelig grad – han tvættede sig omhyggeligt, inden han spiste – han undersøgte

nøje, om maden nu var tillavet i overensstemmelse med lovens forskrifter – han var strengheden selv i dens mest pedantiske iagttagelse af lovens forskrifter, påbud og leveregler – han havde i alt, hvad han gjorde, altid sig selv og sin egen retfærdighed for øje – og var følgelig hensynsløs imod alt og alle, der i hans øjne savnede samme iver for retfærdigheden.

For det andet var han dermed umenneskelig. Umenneskelighed er det stik modsatte af friheden. Hans sjæl blev tømt for kærligheden, medlidenheden og nænsomheden. Hensynet til Gud og hans lov, således som Saul opfattede den, gjorde ham hensynsløs. Hans nidkærhed for retfærdigheden gjorde ham uretfærdig, grusom og ond.

For det tredje var han intet andet og intet mere end syndens træl, d.v.s. ufri, bundet, lænket, fastlåst, indespærret i syndens fængsel, bevogtet af mørkets magt. Der var ikke ende på alt det onde, han iværksatte som syndens tjener. Med hjertets hårdhed, hjertets kulde forfulgte han Guds børn og tog ikke det mindste hensyn til kvinders gråd og børns skrig.

Der skulle sandelig et under til, for at denne syndens og satans træl kunne blive virkeligt fri. Der skal altid et under til, for at fanger kan blive helt frie. Frelsen er altid et under.

Frelsens under

Da sandhedens lys faldt ind over Saul fra Tarsus, vågnede hans samvittighed fra selvretfærdighedens dvale og fik en syndsbevidsthed og syndserkendelse, som aldrig forlod ham. Han var den største af alle syndere.

Han havde syndet som ingen anden og gjort det uoprettelige. Kunne det overhovedet slettes ud? Nej, det kunne det ikke – thi hvordan kunne det slettes ud, at han havde været med til at stene *Stefanus* til døde og endog fundet behag deri – hvordan kunne det slettes ud, at han havde gjort kvinder til enker og børn faderløse – det kunne jo aldrig gøres godt igen.

Nej, det uoprettelige og uudslettelige kunne aldrig slettes ud. Han kunne ikke føre *Stefanus* tilbage til hans kære – han kunne ikke give enkerne og børnene deres mænd og fædre tilbage.

Det kunne altså ikke slettes ud! Nej, frelsen er aldrig noget, der falder inden for de menneskelige muligheder – den er altid et under.

Paulus giver os ikke en udførlig skil-

dring af, hvorledes han fik vished om sine uoprettelige forbrydelsers tilgivelse med udslettelsen af alle de utilgivelige synder, han havde begået imod så mange mennesker, der endnu levede i hans nærhed. Han giver os ikke en forklaring på, hvordan han fik fred med tanke på sin fortid.

Nåden er ikke programmeret – den er ikke en selvfølge – den indgår i Guds uransagelige domme – men ikke i noget skema, hvor mennesker så kan placere den, fordi nu »forstår de den i dens sammenhæng« – den er og forbliver guddommelig.

Det erfarede Saul fra Tarsus, da han blev kastet af hesten uden for *Damaskus*, og et lys, der var klarere end middagsso-lens på sommerhimmelen, omstrålede ham og standsede ham brat i al hans ondskab og synd og satte en stopper for hans fremfærd og fremfusen i selvretfærdighedens tjeneste.

Da modtog han sine utilgivelige synders forladelse efter Guds nådes rigdom i overstrømmende fylde og blevet nyt menneske – et helt nyt menneske. Jesus af Nazaret, som han havde forfulgt, overvælde-de ham med sin kærlighed, højhed og uforskyldte godhed. Den stærke Saul fra Tarsus gik til grunde under Guds frie nådes sønderknusende magt. Guds kærlighed blev i og med Guds Ånd udøst i hans skælvende hjerte og gjorde ham til apostelen Paulus, d.v.s. *den lille*.

Loven

Hvilken plads havde loven nu i lille Paulus' tilværelse? Han var blevet så lille, at der slet ikke var plads til den hos ham. Der var »kun« plads for Herren Jesus.

Han var færdig med loven som frelsesvej, forbedringsvej og fuldkommengørelsesvej. Den havde jo ikke hjulpet ham et eneste skridt i den rigtige retning, men gjort ham til den største af alle syndere.

Dens mange bud om omskærelse, rituelle handlinger, renselser, helligdage, ofringer og højtider havde ikke givet ham et rent hjerte, fyldt med Guds kærlighed.

Dens etiske befalinger, samlede i de ti bud, havde ikke befriet ham fra begæret, skønt han havde anstrengt sig til det yderste for at holde dem og også havde holdt dem i det ydre – men ikke af hjertet i hjertet!

Nu havde Gud i sin ufattelige nåde imod ham givet ham øjne at se med – og nu skuede han ind i frihedens fuldkomne lov!

Frihedens fuldkomne lov

Denne lov er ligesom evangeliet en *hemmelighed*, som ingen forstår af sig selv. Den er et lys, man må *skue ind i* – en herlighed, man ikke kan tænke sig til.

Det er en lov, der i modsætning til Mose lov *forvandler* enhver, der skuer ind i den og holder ved dermed – altså enhver, der bliver i den.

Enhver, der gør det, bliver dermed en *Ordets gører*, salig i sin gerning.

Og den, som *er* en Ordets gører, behøver ingen lov til at påbyde ham, hvad han skal gøre. Han gør frivilligt uendeligt meget mere, end samtlige love kan pålægge ham. Hans væsen er at gøre godt og er derfor ikke i modstrid med loven. Han skal ikke tvinges af noget bud, så han handler i frygt, thi han er virkelig fri.

Frihedens fuldkomne lov er derfor for det *første* den lov, der *gør os fuldkomment fri af loven*; for det *andet* den lov, der *forvandler os*, så vi ikke mere er under loven, men har dens væsen indskrevet i vort hjerte, og for det *trede* den lov, der – idet den gør os fri af loven – sætter os i stand til som frie mænd og kvinder at opfylde loven!

Ikke underligt, at Jakob kalder den for frihedens *fuldkomne* lov! Et andet sted kalder han den for *den kongelig lov* og tilkendegiver dermed, at den hersker over alle andre love og bud (Jakob 1,25 og 2,8).

Lad os kalde den for *kærligheden* – thi kærligheden er lovens opfyldelse – den, der elsker sin næste, har opfyldt loven (Rom. 13,8 og 10).

Skue ind i

Kærligheden er imidlertid også en *hemmelighed*, som ingen forstår uden videre. Den er et lys, man må *skue ind i*, hvis man skal erfare den.

Thi kærligheden er guddommelig og som alt guddommeligt uendeligt højt over vore begreber.

Lille Paulus taler om at *skue* Herrens herlighed i et spejl, og om at *skue ind i* det lys, der stråler fra evangeliet om Kristi herlighed, han, som er Guds billede (2. Kor. 3,18 og 4,4).

Den herlighed, hvor Guds herlighed kommer mægtigst til udtryk, er på Kristi kors, hvor vor lidende Frelser åbenbarer, at sådan elsker han Saul fra Tarsus og dig og mig og alle andre store syndere med al vor uoprettelige synd – sådan og ikke anderledes elsker han os uforbeholdent – uden at overøse os med bebrejdelser – uden at klage over, at alt dette måtte Han lide for vor skyld – kun uendelig barmhjertighed, mildhed og godhed strømmer os i møde – end ikke iblandet et stænk af bitterhed eller utilfredshed med os!

Enhver, der skuer ind i denne herlighed, gøres fuldkomment fri.

Han bliver helt fri for sin *samvittighedsbyrde* – det uoprettelige – thi hans synd er sonet, hans skyld er borte – udslettet!

Han bliver helt fri for *de lænker, der bandt hans samvittighed til lovens mange krav*, thi her »ved korsets fod hos Jesus« ser han klart, ja *skuer ind i forløsningen* ved Jesu blod, syndernes forladelse, så rig som Guds nåde er – han *skuer ind i*, at denne forløsning gør ham fri af syndens magt, idet den gør ham fri af lovens krav – denne forløsning er så rig, som Guds nåde er, d.v.s. så rig, at *nu hersker nåden over ham*, og hvor nåden har overtaget lovens herredømme over samvittigheden, har synden mistet sin magt (1. Kor. 15,56 og Rom. 6,14).

Dette kan intet menneske fastholde, blot fordi han en gang har grebet det. Man må *blive ved med at skue ind i denne ufattelige herlighed*.

Det strider jo imod alle vore begreber, og det gør ende på enhver tanke om at gøre sig fortjent hos Gud.

Skuer vi ind i nådens rigdom, bliver vi meget små – og Jesus bliver herligere og herligere for vor bevidsthed.

Men vi bliver også virkelig frie – frie til at elske, som Han – frie til at vandre som Han – frie, fordi Kristi kærlighed nu »tvinger« os – men den tvang er ingen tvang – den er vort rette element – i den tvang hører vi hjemme – det er jo Guds kærligheds magt over hele vor tilværelse!

Fri fra samvittighedens frygt for dommen!

Fri fra selvoptagetheden under lovens ustandselige irettesættelser, bebrejdelser og påbud!

Fri fra selvpinsler og selvgjorte ofre!

Fri i Faderens favn, fri i Hans godheds og kærligheds rigdom!

Fri i det evige livs herlige frihed til alt godt, alt elskeligt – og aldrig andet!

Til denne frihed har Kristus frigjort os (Gal. 5,1)!

Den allerstørste frihed

Den fuldkomne kærlighed og den fuldkomne frihed er to sider af samme væsen – og da kærligheden ikke søger sit eget, er dette netop den fuldkomne friheds salige kendetegn.

Det var dette, Paulus gav udtryk for, da han nærmest i forbigående som en parentetisk bemærkning sagde, at han med glæde ville bringe ofre, ja ofres for deres sjæles skyld (2. Kor. 12,15). Han søgte ikke sit eget og var derfor altid glad.

Han var så rig i Guds overvældende nåde, at det ville være meningsløst at søge sit eget. Han udnyttede aldrig en situation til egen fordel. Han fandt det langt salige-

re at give end at modtage – og det var i hans øjne utænkeligt at gøre noget på bekostning af en anden.

Denne herlige frihed kunne ikke undgå at møde modstand.

Modstanderne var alle de raske, der ikke havde brug for nogen læge, alle de retfærdige. De var indsnævrede i deres egen retfærdighed, pligttrøskab og viljestyrke og ville ikke finde sig i, at denne Paulus i virkeligheden forkyndte, at de var syndens trælle, og at de ikke stod Gud nærmere end den store hob af syndere.

Men modstanderne var også mange af hans venner, der ikke kunne forstå, at Paulus ikke ville vide af andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet (1. Kor. 2,2). For ham var det at *skue ind i frihedens fuldkomne lov* og holde ved dermed – for dem var det noget i retning af dårskab. Der var da andet i det åndelige liv end Jesus Kristus og det som korsfæstet! Der var da også gode menneskelige ideer – gode tanker om, hvorledes man tjener Guds sag – hvordan man sikrer økonomien – og meget andet.

De kendte ikke frihedens fuldkomne lov med dens fylde af guddommelig visdom og kraft. Jo mere de kom ind under gode og fornuftige ideer om tjeneste – om økonomi – om fremgang og vækst, des mere blev de bundet og ufri.

Jo mere de arbejdede og sled med deres egne tanker om tjeneste, des mere ufri blev de – til sidst så ufri, at de ikke kunne gøres fri. Livet gik med en tjeneste for Gud i ufrihedens begrænsninger.

Frygten var altid hemmelig til stede – frygten for at miste – frygten for mangel på succes – og modstanden imod den frihed, der kendetegnede lille Paulus, tog til i styrke.

Men den begrænsede ikke hans frihed, thi Guds kærlighed blev for ham aldrig et alment begreb, som han efterhånden forstod – den forblev *guddommelig* og der for altid overvældende – jo mere han skuede ind i den, des friere blev han for al denne verdens visdom, klogskab, kraft, beregninger, kalkulationer, planlægning og systemer – og derfor blev han uforståelig!

Den fuldkomne, evangeliske frihed er altid uforståelig, fordi den er underfuld.

Frihed er det modsatte af systemer – og da menneskene ikke kan forestille sig, at noget, der ikke er systematiseret, planlagt, kontrolleret og overskueligt, kan føre til noget af betydning, afviser de allerfleste bevidst eller ubevidst frihedens fuldkomne lov, d.v.s. Helligåndens uindskrænkede herredømme fra dag til dag.

Det er dybest set en afvisning af Gud.

Det er dermed en afvisning af troen på Ham.

Det er en tilbagevenden til den menne-

skelige fornuft – en tilbagevenden fra Gud til sig selv – en tilbagevenden til ufriheden og indkrogethed i denne verdens tanke-mønster.

Ingen kan følgelig bevare den frihed, til hvilken Kristus har frigjort os, uden kamp.

Denne kamp er troens gode strid. Den føres først og fremmest på *den indre front*. Det gælder om at følge Kristus. Det gælder om at følge lille Paulus. Det gælder om at gå en vej, som ser ud som dårskab og svaghed, men er Guds visdom og kraft. Det gælder om at blive i Kristus, ikke blot sådan i al almindelighed, men

blive i Ham sådan, at man er rede til at nedlægge endog sin »tjeneste« for Ham, hvis Han afslører, at »tjenesten« ikke består i efterfølgelse.

Ingen skal gøre sig håb om at få mange med hertil. Ingen skal føle sig sikker på sig selv. Men enhver, der får nåde dertil, smager Guds dyb af godhed og stråler af glæde. Enhver sådan trives kun i den fuldkomne frihed og er ude af sit element, når han lader sig lokke med til et eller andet kristeligt foretagende, hvor vel ment det end er.

Enhver, der skuer ind i frihedens fuldkomne lov og holder ved dermed, har altid

sin korsfæstede Frelser og Herre for øje og er genstand for Guds dyb af nåde og visdom og kærlighed. Han længes derfor ikke efter storhed eller berømmelse eller opmærksomhed. Han ved jo, at hvedekor-net må falde i jorden og dø, hvis det skal bære megen frugt. Det har han mere »lyst« til end til den form for tjeneste, som kød og blod bedre kan forstå, og Guds kærlighed sætter ham i stand dertil. Det er Paulus et herligt vidne om. Og Han har sine små efterfølgere i enhver generation.

Måtte du og jeg være en sådan!